

Lương Sĩ Hằng

Xã Thân Cầu Đạo

Xã Thân Cầu Đạo

Montréal, 5 tháng 5 1981

Thưa các bạn,

Càng ngày càng lớn chúng ta tự động phải tham gia vô trong những thời cuộc vọng động của cả toàn cầu để tìm hiểu nguyên do, do đâu phát khởi những sự nguy biến hăm he thay đổi trong nhân quần nhân loại tại thế gian, triền miên triền miên thay đổi, triền miên triền miên học hỏi, để làm gì? Thưa các bạn! bao nhiêu cuộc chiến xảy ra tại mảnh đất phù sanh này đã đem lại một phần lớn cho kết quả của vật chất cũng như tâm linh để cho con người thức giác và tự hiểu sự tham sân si đã thúc dục bản năng tươi tốt của họ

trở nên tối tăm, mờ ám, vội vàng tranh đấu trong sự không cần thiết, gây lại cho nội tâm biết bao nhiêu sự cực nhọc và chậm trễ của phần hồn.

Chúng ta càng tu càng thấy, càng tu càng xét, càng tu càng minh bạch giữa hồn và vía, đã cư ngụ trong cái xác phàm hiện tại, nếu chúng ta ý thức được chúng ta có một cơ hội quý báu cũng đang học hỏi, đang tiến hóa thì chúng ta càng ngày càng minh mẫn thêm và sự lo âu tự động nó sẽ biến mất, hỏi sự lo âu đó có cần thiết hay là không ? Nếu chúng ta không có có khai mở được cái tầng tâm linh thì chúng ta thấy rất cần thiết vì mặt tiền mọi sự việc sẽ xảy đến đem lại sự hăm dọa đói khổ cho nhân sinh.

Người nào đã nếm được bụi đời thì còn phải tham dự những cuộc lo âu chung đụng của trong quả địa cầu. Còn nếu chúng ta là người tu chúng ta càng

thấy rõ hơn và chúng ta thấy rằng chúng ta có trách nhiệm lo cho ta, là sửa mình để tiến hóa, sửa mình để ý thức được những lời siêu giác đã khuyến khích và cho ta thấy rõ rằng phần hồn của chính chúng ta là vô cùng tận.

Khi mà chúng ta hiểu được ta đang học hỏi, ta đang tiến hóa, thì không có lý do nào mà các bạn bị chậm trễ hết. Từ miếng ăn giấc ngủ của các bạn cũng đều đã và đang làm việc, tùy theo chu trình tiến hóa biến chuyển của toàn cầu. Trong tâm thức của các bạn luôn luôn thồn thức muốn trở về với sự thanh nhẹ, hạnh phúc an vui đời đời. Đó là trong nội tâm và nối liền với hơi thở của cả càn khôn vũ trụ. Các bạn thấy các bạn đang hưởng một của vô cùng tận của Thượng Đế đã an ban cho các bạn từ hơi thở từ nhịp thở năm này tới tháng kia để cho các bạn tiến hóa, luân lưu trong tế bào của các bạn, trong huyết

quản của các bạn, mà các bạn chỉ thiếu sự thanh nhẹ để hưởng lấy sự sáng suốt, để hưởng lấy hào quang bên trên chuyển hóa xuống, chuyển vào thân xác của mọi người và để cho mọi người tự ý thức lần lần, nảy nở cái mầm tiến hóa của một khối óc, tuy nhỏ hẹp nhưng mà bao trùm cả hoàn cầu.

Thế gian kêu là kinh nghiệm! Sau sự chung đụng chúng ta mới thấy rõ kinh nghiệm, mà kinh nghiệm do đâu phát triển? Do cái năng tiến điện quang trong khối óc của các bạn, các bạn mới chứa đựng biết bao nhiêu, từ trực tới thanh, từ phàm cho tới siêu, tùy theo trình độ tiến hóa, rồi nó thôi thúc các bạn để các bạn phải trở về với chính bạn, trở về với mọi sáng suốt của chính bạn, vượt qua những tầng số tăm tối, mà các bạn cho là nan giải, đó là bản tánh của chính các bạn.

Chúng ta xem xét trở lại, từ thuở bé ra làm người tới bây giờ, một giai đoạn này thôi, thì các bạn thấy rằng: cái bản chất độc ác của các bạn, xấu xa của chính bạn, lầm lỗi của chính bạn, đã từ nhiều kiếp vẫn luân lưu vết tích trong nội tâm của các bạn cho đến ngày hôm nay.

Các bạn càng tu càng thấy rõ hơn, càng tu càng vạch rõ ràng cái đường đi của chính mình và thấy rõ sự sai lầm không phải ở ngày hôm nay, nhưng mà nó thúc đẩy từ bao nhiêu kiếp. Cho nên có hơn gian phải có âm phủ. Cho nên ở âm phủ đã soạn sẵn những bài học tốt đẹp, gay gắt để thanh lọc những phần ô trược của những tâm linh độc ác. Chúng ta càng ngày chúng ta mới thấy rõ luật nhân quả, càng tu càng thấy, ta làm một người cha trong gia đình, người mẹ trong gia đình, nhiều khi chúng ta nghĩ những điều độc ác để đối xử với những người khác.

Thì kết quả hậu lai trong gia đình chúng ta thấy rõ, sanh đũa con không được chu toàn, sút mẻ, nhưng mà các bạn còn không hiểu, còn giữ lấy sự độc ác của chính mình để làm gì? Để đi tới chỗ đau thương, cực đau thương mới hồi tâm.

Cho nên cái sự suy tính của các bạn nó bị giới hạn, không làm gì được, tôi đã nói rằng các bạn có quyền tự sửa để tiến hóa đi tới sự thanh nhẹ chớ không có được quyền suy tính bất cứ những cái gì của trời đất đã sắp đặt. Mà các bạn có quyền suy tính cho mọi người không nên suy tính cho cá nhân, rồi gây ra bản tánh độc ác, ác trực, làm phiền mọi giới, kết quả của các bạn. Xã thân trong sự cực nhọc nhưng mà rốt cuộc các bạn đâu có hưởng được gì, ngày ba buổi sớm trưa chiều tối ăn ngũ ỉa, tham sân si hỉ nộ ái ố dục, nó cuống cuống làm cho tâm linh các bạn mất hẳn, quên cả Trời Phật, chỉ biết lệ thuộc

bởi ngũ hành là đồng tiền mà thôi, nó lôi cuốn các bạn, nó vầy xéo các bạn, nó làm cho các bạn càng ngày càng đau khổ, càng ngày càng lo âu, càng ngày càng vấp phải nợ nần nặng trĩu trước mặt.

Quá trình chúng ta đã thấy rồi, chúng ta là người Việt Nam thấy rõ rồi, tại Việt Nam chúng ta cứ cầm đầu cầm mũi làm mãi. Bạn có bạc triệu muốn có bạc tỷ, có bạc tỷ muốn có tỷ tỷ, rồi các bạn được những gì? Kết quả chỉ có hai bàn tay không mà thôi, rồi cũng phải lập lại cuộc đời trên đất khách quê người, nhưng mà khi lập lại cuộc đời thì quên những cái chuyện ta đã vấp phải, không biết lo tu luyện, không biết lo tu tâm dưỡng tánh để hưởng phước trời ban, lại trở lại với con đường động loạn đau khổ trong cái ý thức chém giết sân si hành hạ! Chớ đạo đức ở chỗ nào? Thực tế ở chỗ nào. Các bạn trước mắt nói rằng thực tế, tôi phải làm mới có sống, nhưng mà cái

chuyện làm để làm gì,?

Làm để dẫn tiến tâm linh các bạn ! Còn các bạn làm để chôn vùi tâm linh các bạn, làm để làm gì? Cho nên lòng tham con người tự trùn lấy cái lý trí sáng suốt của mình, đem giam hãm trong bóng tối, đau khổ càng đau khổ thêm, bận rộn càng bận rộn thêm, tranh đấu cho kỳ được, mà rốt cuộc rồi chẳng được gì. Chúng ta đã thấy rồi, quá trình bo bo giữ tiền bạc, giữ thế lực nhưng mà rốt cuộc rồi chả còn gì nữa!

Ngày hôm nay còn không nghĩ cái chuyện tu, không nghĩ cái chuyện khai triển tâm linh của chính mình mà nghĩ bước vào trong cái thế giành giật thì tạo thêm nghiệp mà thôi, đau khổ mà thôi. Bạn có bôn ba cho cách mấy đi nữa cũng giới hạn bởi Thượng Đế.

Tôi đã thường nói, mắt các bạn to lắm, tâm các bạn lớn lắm, muốn hút hết của thiên hạ, muốn ăn hết cả con gà, không làm được, không bao giờ các bạn làm được. Cho nên chúng ta cũng phải hoạt động, cũng phải làm việc, nhưng mà làm trong căn bản tình thương và đạo đức, phải thương yêu xây dựng, thì của các bạn không xài, không bao giờ hết được.

Bởi vì người này nói tiếp, người khác sẽ nói tiếp trong tình thương xây dựng giúp đỡ vạn linh ! Thì các bạn phải có cái tu bên trong đó, các bạn vì của cải của đời cũng là cái đường tu nhưng mà các bạn không thấy rõ rằng lập hạnh trong tâm linh, cái đó là quan trọng. Mà lấy ai nhắc nhở cho các bạn? Lấy những người đã đi trong chu trình hành hương đau khổ, ở trong thực trạng, có cái tâm như chúng ta, quý quyết như chúng ta, mưu mô như chúng ta. Mà ngày nay đụng chạm phải rồi, họ ăn năn không còn dính

dấp nữa.

Lúc đó chúng ta mới thấy rằng, những lời chứng nghiệm đó, thực tế và giá trị. Và với cái phương thức mà người đã tự giải được, chúng ta cũng nên giữ lấy mà học hỏi, mà tiến hóa, vì chúng ta đã thấy rõ rằng cảnh sanh lão bệnh tử khổ này không ai có thể chạy chối được! Nhứt định phải vượt qua, vậy các bạn phải ý thức, sớm ăn năn hối cải, sửa tâm, sửa tánh để đón rước hồng ân vô cùng tận của bề trên đã và đang ban cho mọi tâm linh trong cơn nguy biến này, nhắn nhủ các bạn mãi mãi, gởi qua những tâm linh sáng suốt tại thế gian để kêu gọi các bạn hồi tâm trở về nguồn cội.

Đó là con đường chánh giác, đó là cửa cải đời đời bất diệt, không ai có thể cướp giật của bạn được, các bạn nên siêng năng, nên hồi tâm, nên làm việc

nhiều hơn, làm việc về tâm linh, khai triển về phần hồn, về nội qui sẵn có, về hiến pháp của nội tâm, sau cuộc lập hiến xuống thế gian làm con người! Chúng ta đã có qui định của Trời đất, có luật Trời.

Những người đã ra đến đây, vượt biên, đi trong hành trình khổ sở mới thấy có luật Trời, thì chúng ta phải thuận thiên giả tôn nghịch thiên giả vong, chúng ta không nên khinh dễ, cho là không có Trời không có Phật rồi lâm nạn đó, một ngày kia không thể gỡ được. Dù cho có thần thông đi cách mấy nữa cũng không được quyền can thiệp luật trị của Trời, chỉ có hành giả cá nhân tự ăn năn hối cải thì mới giải thoát được cơn nguy biến vầy xéo của nội tâm. Cho nên bao lời cảnh cáo của các tôn giáo tại thế, đem tâm linh chan hòa linh động khắp nơi nơi để kêu gọi phần hồn phải thức giấc trở về với căn bản cộng đồng của Thượng Đế, sống chung đời đời, khai triển hào

quang sãn có của chính mình.

Các bạn đã có khối óc, các bạn đã biết chứng minh mọi sự việc, sanh trụ hoại diệt của trần thế trước mắt và trong tâm linh của bạn đã tự xác nhận, tại sao không chịu thực hiện giữ lấy phần sáng suốt đó, để triền miên khai triển đến tới vô cùng tận, thì chúng ta mới thấy chúng ta xứng đáng là con của Thương đế, con của đấng tạo hóa, con của càn khôn vũ trụ, con của hơn quần quý báu. Đến giờ phút động loạn ly hương đau khổ hiện tại, nhưng các bạn còn chưa ý thức được, còn mong muốn có địa vị, mong muốn có của cải, mong muốn tạo thêm nghiệp, không chịu từ chối những cái bản chất xấu xa của bạn, xã thân cầu đạo xã phú cầu bần.

Xã thân cầu đạo, là các bạn ố gắng tu, để cho hồn này thức giác, xuất phát khỏi cái thể xác này kêu là

xã thân cầu đạo, tìm những sự sáng suốt vô cùng ở bên trên.

Xã phú cầu bần, bản chất ô trược tham dục, xấu xa của chính bạn, cái bản năng ghen ghét eo hẹp tội bại của bạn đã phong phú rồi, nên dứt bỏ nó đi, nhiều quá rồi, nó thành một kho một khối rồi, sanh hại không lợi, bề trên đã nhắc nhở, đã cho các bạn lâm vào trong cảnh khổ cực, vì trí tuệ tâm linh các bạn không có mà lấy đồng tiền vạy xéo các bạn, đập đầu các bạn, mổ xẻ tư tưởng các bạn, lấy ngũ hành mà đập đầu mổ xẻ tư tưởng các bạn, nhưng mà các bạn cũng còn chưa thức giác!

Cho nên ở thế gian, mảnh đất phù sanh nơi có cuộc chiến đau khổ tan thương, tan xương nát thịt để cảnh cáo nhân quần, chuyện đó có, không phải không. Cho nên các bạn phải tin có và sẽ có! Đừng

có để tới lúc cơn nguy biến đó mà ngũ hành chính bạn không giữ được, phần thanh của các bạn mất đi thì sự đau khổ nó sẽ triền miên về với bạn. Cho nên tôi khuyên các bạn nên vội lo, vun bồi sự sáng suốt của tâm linh, càng ngày càng nhiều hơn để cho nó kịp thời hòa hợp với siêu văn minh đã an bày của Bề Trên sắp đặt cho chúng ta được ân hưởng một đường lối vô cùng sáng suốt.

Cho nên các bạn khép mình đi, tu đi, rồi các bạn mới thấy sự quý giá đời đời bất diệt, chính các bạn đã và đang tầm tiến, càng ngày càng tới với các bạn, càng ngày càng đem lại sự sáng suốt và tránh những sự khủng hoảng của nội tâm. Nhiều bạn ra đây, sống với gia đình, hưởng được không khí tự do, nhưng mà tâm linh cũng phải bị xáo trộn, tại sao? Tại vì chúng ta đã hiểu lầm rằng chúng ta sống vĩnh viễn tại thế gian, rồi cứ dòm xa, tưởng là mình hiểu rộng, nhưng

mà kỳ thật khối óc rất đơn giản không thấu đáo một chút gì về thanh tịnh sáng suốt cao siêu nhưng mà lâm phải sự động loạn không hay, kẹt ở trong xó hẻm không hay, ở trong cái thế sẽ bị giam nơi địa ngục không biết, tội ác tràn ngập không hay.

Cho nên các bạn được nhiều cơ hội hội tụ với nhau để tìm hiểu, tại sao tôi có cuộc xáo trộn của nội tâm, miệng tôi nói tu, miệng tôi nói đạo đức, chương trình tôi qui mô nhưng mà rốt cuộc đau khổ lại tôi lãnh, tại sao? Tại sao tôi làm thiện lại gặp ác, tôi đã giúp người rất nhiều mà tại sao người lại trách tôi nhiều. Đó, trở lại gì, trở lại các bạn gạt hái sự than thở mà thôi, đó là chậm tiến!

Khi các bạn đã trở về với tâm linh rồi thì các bạn siêu việt không bị ai cắt đứt được bạn, không có một cái thế lực nào có thể hãm hiếp tâm linh các bạn

bằng các bạn chịu phục lụy, lệ thuộc bởi ngoại cảnh, thì các bạn có đi góc trời nào cũng là trong động mà thôi, không có tiến nổi. Còn các bạn biết vun bồi tâm linh của các bạn thì ở nơi nào các bạn cũng hưởng được phần thanh cao sáng suốt vô cùng, thân ngoại thân, ngoài thân này còn phần hồn, còn sự sáng suốt, còn những nơi nguy nga lộng lẫy tốt đẹp đang đón chờ tâm linh của chúng ta, đang cho chúng ta có cơ hội hội ngộ vinh quang.

Tình thương tràn ngập trong tâm hồn của chúng ta nếu chúng ta chịu dày công tu luyện, đạt tới một khối hào quang vô cùng sáng suốt thì lúc đó các bạn thấy rằng, chúng ta đâu còn phải lệ thuộc trong căn nhà này nữa, mà chúng ta bao trùm căn nhà này. Sự sáng suốt chúng ta đã chuyển cho có căn nhà này là vì sự đòi hỏi của loài người và loài người đã xữ dụng trí khôn con người mới làm thành ra một khối tổ

uyên ương để sống tạm tại thế. Con thú vật cũng vậy, nó có nơi sinh sống, ai qui định cho nó, các bạn dòm thấy tại sao nó có khả năng sống ở trên rừng như thế đó trong lúc tôi không sống được, ai đã làm?

Các bạn mới thấy rõ rằng, có thần linh, có tạo hóa, có nhiều khối đã và đang thực hiện những công tác qui mô, xây dựng cả càn khôn vũ trụ và đưa tâm linh tiến hóa và ổn định lần lần giữa giới trược và giới thanh. Cho nên các bạn tu, các bạn nói rộng và các bạn phải hiểu là các bạn từ mọi trạng thái mà ra thì các bạn dễ tu. Ở góc nào các bạn cũng không có xa Trời, không có bỏ đất, thì trạng thái nào cũng hữu ích.

Cọng cỏ nó cũng lập thành một cái sân duyên đáng, mà chính cộng cỏ đã lập cái hạnh hy sinh để nuôi nhân gian, nuôi thú vật, thú vật ngược lại tạo ra

sửa bờ cho nhơn gian được sống hàng ngày. Cọng cỏ còn hữu ích thay, huống hồ gì ta là một con người có tâm linh sáng suốt, tại sao chúng ta không chịu xây dựng trở thành một khối thương yêu thật sự, lại trở lại cái con đường mưu mô gây sự nguy biến cho nội tâm, tạo cho gia can bất ổn, tâm linh không còn oán trách trời Phật làm sao thành công trên mọi lãnh vực.

Các bạn đã sống trong nhịp thở của Thượng Đế, chung sống với muôn loài vạn vật, nhưng mà các bạn từ chối rằng không có Thượng Đế, không có tâm linh, không có Phật, không có Tiên. Vậy sự sáng suốt của các bạn ở đâu mà ra? Có phải sự thanh nhẹ trong thanh tịnh các bạn mới có sự sáng suốt, sự suy tính của các bạn nó mới phát triển được, có phải như vậy không, mà khi các bạn quá động loạn rồi thì các bạn đâu có suy tính được việc gì. Cái bản chất ghen tương, cái bản chất yếu hèn, cái bản chất nóng nảy

vô lý không cần thiết đó nó giúp bạn tiến hóa hay là ngưng trệ sự tiến hóa sẵn có của chính bạn?

Cho nên mỗi mỗi chúng ta phải bình tâm lại xem, đối với người tu, càng tu càng tu càng yêu quý Bề Trên, yêu quý những người đi trước, yêu quý những gì Thượng Đế đã an ban cho tâm linh, những chấn động lực vô cùng sáng suốt bao vây chúng ta mà chúng ta không hiểu. Tình thương của người cha tại thế cũng vậy, trong một giấc ngủ, trong đêm năm canh cũng thức giấc nhớ đến con mình, thương nhớ nó vô cùng, muốn xây dựng cho nó, nhưng mà nó cũng vẫn chậm trễ, vì sao? Vì nó đã dung dưỡng phạm ngã quá nhiều thành ra nó phải chậm trễ, không cách gì đánh thức nó được, phải cho nó đụng phải, đành gạt lụy để cho nó đụng phải, rồi một ngày nào đó nó mới thức giấc.

Tại đây có nhiều vị bô lão, rất khổ tâm, rất thương con mình, muốn xây dựng cho nó có một cơ sở phát triển tâm lẫn thân nhưng mà không sao làm được, thì các bạn thấy rõ rằng các bạn nên sửa lấy các bạn đi nhiên hậu mới ảnh hưởng được những người ở xung quanh, con cháu chúng ta, anh em bè bạn chúng ta, một truyền mười là đủ rồi, càng ngày càng phát triển, tâm linh càng mở, đem lại sự ổn định cho chung. Đi đi lại lại chỉ có một cái tâm thức mà thôi, nếu tâm của các bạn thức giác rồi các bạn thấy vô cùng sung sướng, vô cùng hạnh phúc được làm con người tại thế, được biết bao nhiêu bài vở hàng ngày đưa đến, xây dựng chúng ta, cải tiến tâm linh chúng ta, mỗi ngày mỗi học, mỗi giờ mỗi tiến, mỗi giây phút có một cuộc suy tư lớn rộng đến với các bạn.

Sau cơn vầy xéo, sau nghịch cảnh, các bạn lại

phát họa ra nhiều cái trí tuệ sáng tạo và tâm linh sáng suốt hơn. Cho nên chúng ta phải kiên nhẫn, phải kiên trì trong cái tâm thức vĩ đại, hướng thượng, tự giải lấy khả năng của chúng ta và dẫn tiến tâm linh đi tới vô cùng vô tận. Lúc đó các bạn ngồi một nơi, nhưng mà tâm linh các bạn phân nơi nơi. Sách xưa có để lại rằng, phân thân dạy đạo, phân thân chuyển hóa.

Ngày hôm nay chúng ta tu cái Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp này các bạn thanh tịnh rồi các bạn thấy, đang ngồi đó lại chạy tuốt đi đằng kia, thấy như mình đã tới kia rồi. Cái đó là cái gì? Cái đó là tâm linh các bạn được khai triển, rồi mô ni châu các bạn qui tụ rồi các bạn kết thánh thai, lúc đó các bạn thấy rõ rằng các bạn đi ra khỏi cái thể xác này đã lâu, không phải mới đi. Các bạn tu một thời gian ổn định rồi các bạn thấy đứng tuốt trên kia chớ đâu có ở dưới thể gian này.

Trên kia dòm xuống thấy bản thể chúng ta, thấy sự chậm trễ của chúng ta, rồi chúng ta mới ăn năn hối cải. Cho nên có bao nhiêu đó, Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định như các bạn đang thực hành hằng tuần hằng giờ hằng ngày, đó là sẽ đem lại cho các bạn. Sau những cơn điều luyện đó, thì các bạn mới thành thanh điện. Và sau thành thanh điện rồi nó mới phối hợp hòa tan trong khối hào quang vô cùng tận của Thượng Đế.

Lúc đó chúng ta làm việc chỉ có nháy mắt thôi cũng thấy được nhiều việc, nhiều sự biến chuyển, nhiều sự thay đổi, nhiều sự tâm thức cởi mở vô cùng, hay ho ổn định thanh tịnh, mà đời đời bất diệt. Chính các bạn xác nhận rõ ràng bất diệt. Rồi phát tâm thương yêu, thương yêu đáng Cha lành, thương yêu cha trần thế, cha thế gian chúng ta đã vì chúng ta quá nhiều, mẹ chúng ta đã vì chúng ta qua nhiều,

lại phát tâm thương yêu người. Và để cảm động người hướng thượng, trở về với căn bản của người như chúng ta đã và đang đi. Mỗi mỗi phải trở về với nguồn cội của chính nó, không có thể từ chối được.

Trần gian nó đã sắp đặt trật tự cho các bạn, sự sống của các bạn của đòi hỏi sự trật tự hàng ngày. Nếu các bạn không biết xử dụng trật tự của càn khôn vũ trụ thì nó uổng biết là bao nhiêu. Các bạn đã đi học trong trường, lập lại trật tự trong cuộc sống. Lời nói các bạn cũng được học lại, văn phạm đầy đủ, xuất ngôn trật tự nhưng mà tâm linh của các bạn thiếu trật tự thì đau khổ biết là bao nhiêu. Cho nên phải thức giác lên, thức tỉnh lên, lập lại trật tự trong cuộc sống, trật tự của tiểu vũ trụ, của thể xác của các bạn, phải có trật tự mới hòa hợp với sự trật tự của cả càn khôn vũ trụ, của đại đa số quần chúng.

Lúc đó các bạn mới thấy sống trong lẽ sống đương nhiên phải có sự sống. Và các bạn càng rõ tâm linh thì sự sống đó nó đòi đòi bất diệt. Càng tu càng thanh tịnh, càng tu càng sáng suốt, càng tu càng cởi mở, càng tu càng mến yêu Thượng Đế.

Cho nên sự huyền diệu vô cùng, chính chúng ta đã sống mấy chục năm lăn lóc ở đời. Có những vị bảy tám chục tuổi đây cũng chưa thấy rõ được bản năng của mình, chưa thấy rõ bản chất của chính mình, ngày nay bước vào đây tu, tiếp tục cuộc hành trình lập lại trật tự mà thôi. Các bạn mượn phương pháp này để làm gì? Để lập lại trật tự của chính bạn, còn cái chuyện tu các bạn đã tu rồi. Các bạn bị sự tham dục nó vầy xéo, cơ thể này nó vầy xéo, nó tạo biết bao nhiêu sự nhọc nhằn cho nội tâm các bạn, thâu đêm ngủ không được, hằng ngày bơ vơ không biết đây rồi sẽ sao? Lo âu trong lo âu, nó dẫn tiến

tâm linh các bạn. Cho nên ngày nay các bạn vớ được một cái pháp tự tu tự tiến, quý biết là bao nhiêu.

Trước kia tôi cũng ở trong cái chỗ kêu là vầy xéo cực độ, tôi tính hủy cái xác này để tìm cái hồn, coi thử ra sao, nhưng mà may thay ơn trên cũng chuyển cho tôi ngộ được cái pháp này, đó là đối với phần xác. Hiện tại đối diện với các bạn đây là đã gặp qua biết bao nhiêu sự thử thách, biết bao nhiêu sự gian lao mà người đời thấy tình cảnh của tôi mà rơi lụy, nhưng mà tôi thấy đó là bài học quý giá, dẫn tiến tôi. Cho nên tôi phải dùng một cái dũng chí để tự đạt, không phải nhờ đỡ một ai để làm gì cho tôi.

Tôi càng tu tôi thấy càng thiếu thốn, càng tu tôi thấy tôi càng chậm trễ, tôi phải tu nhiều hơn, tôi phải làm việc nhiều hơn. Sự đời đời của Thượng Đế rất huyền diệu, ngài đã làm việc đời đời cho quả địa cầu,

cho cả càn khôn vũ trụ. Cho nên càn khôn vũ trụ mới có một ngày sáng suốt, có phân đêm phân ngày, có phân trực phân thanh và để di chuyển trong cái định luật sanh trụ di diệt cho mọi người thấy, cứ sanh trụ di diệt, trong cái diệt có sanh, trong cái sanh có diệt, cứ chuyển mãi làm mãi.

Cho nên chúng ta khi mà càng tu rồi thì mới ý thức rằng không có phải một kiếp đâu. Các bạn đã ngồi đây các bạn đã rất nhiều kiếp rồi, có người có trăm kiếp luân hồi ăn năn hối cải. Mỗi kỳ các bạn chỉ có sửa được một chút mà thôi, rồi phải bị dự trong một cuộc hành hạ sai lầm, rồi ăn năn xin hối cải, luân hồi lục đạo, rồi tu nữa, tu nữa, tiến nữa. Đó, cho nên nhiều khi các bạn tu tới thanh tịnh rồi, các bạn dòm thấy bạn rồi, các bạn mới là thất kinh, sự sai lầm! Những gì mình đã hứa với Trời đất chưa làm, mình hứa xuôi thôi chứ chưa làm. Nhiều người nói tu chết

bỏ nhưng mà đâu có tu, nói đủ thứ, nghe sự khuyên
khích thích lắm, nhưng mà rốt cuộc không phải tu,
chuyện đời cũng chậm trễ, chuyện đạo cũng bê trễ
làm sao tiến hóa?

Cho nên các bạn phải thức giác, đời đạo phải sốt
sắng, sống trong trật tự thì lúc nào các bạn cũng đạt
tới cái vui tươi. Chúng ta chịu tu, chúng ta chịu sống
trong trật tự, chúng ta chịu thực hiện tình thương và
đạo đức, thương yêu muôn loài vạn vật và ý thức rõ
là chúng ta đã từ đó mà ra, từ kim thạch thảo mộc
tiến hóa tới ngày nay, được hội tụ trong một cơ thể
duyên dáng, tràn ngập tâm linh, vạn linh phối hợp,
nói đâu hiểu đó, tự động khai triển, quý báu vô cùng,
tại sao chúng ta không vui? Vì chúng ta đã bỏ phế
bản năng của chúng ta, không trở về với căn bản của
chính mình, chưa chịu tìm thực chất của chính mình,
rồi đâm ra động loạn. Nghe đâu này hay cũng chạy

tới, nghe đầu kia hay cũng chạy tới, rốt cuộc mình
đâu có thua ai!

Cho nên các bạn đến đây chúng tôi thấy rằng, khi
các bạn ý thức được cái phương pháp công phu này
là của bạn và chính bạn là chủ trương khai triển khử
trước lưu thanh thì lúc đó các bạn thấy, không còn
sai lầm. Bạn có phương pháp để khử trước lưu thanh
thì các bạn bất cứ tôn giáo nào các bạn cũng có thể
đi nghiên cứu được.

Mà có tôn giáo nào dạy con người làm hư đâu!
Có tôn giáo nào dạy con người cướp của giết người
đâu! Nhưng mà có kẻ lưu manh mượn tôn giáo, che
lấp hành động bất chánh, cái đó thì có, thế gian có!
Nhưng mà nguyên thủy của tôn giáo không có tôn
giáo nào mà bày biểu con người làm điều sai lầm,
dẫn dắt con người tiến hóa sáng suốt thông minh

hơn, cần mẫn hơn, kiên nhẫn hơn để thực hiện từ bi, thì công việc phát triển của nó đều tốt đẹp, không bày biểu sự sai lầm ác độc. Mà chính con người không chịu tu làm sao ý thức sự sai lầm, làm sao thấy rõ sự độc tài của mình là nguy hại. Ở trong một cái giờ phút nào, ở tương lai, sẽ ngộ phải giờ phút kết thúc và hạ màn rồi mới chấm điểm, thấy chúng ta là thật sự đạo đức hay là không.

Các bạn có một cái thể xác thương yêu mà không biết lo cho bạn thì con người không còn đạo đức, vì các bạn có thể thay đổi tánh tình bất thường. Nếu các bạn không biết lập lại trật tự trong thể xác các bạn thì tánh tình đó nó sẽ bộc khởi bất thường. Sự bất thường đó sẽ nguy hại, có thể giết người và giết luôn cả bạn, chôn sâu cả một cuộc đời của bạn, nếu các bạn nghĩ sai về một người nào. Các bạn nên cố gắng tìm cái chuyện

hay, điểm tốt của người sai lầm và xây dựng điểm đó cho người, đó là các bạn sáng suốt. Còn nếu các bạn cứ chỉ trích những sự ô trược của chính họ và đâm ra ganh ghét họ, thì chính bạn cũng phải bị chôn vùi trong một điểm đau khổ cực nhọc.

Khi các bạn ghét một người nào thì thấy tâm linh các bạn nặng nề không? Nếu các bạn biết thương yêu họ, xây dựng cho họ và trì chí để ảnh hưởng họ, không nay thì mai, không mai thì một, thì tự nhiên tâm linh của các bạn không bị phạm phải và đối phương lại được hưởng độ tốt đẹp hơn.

Cho nên chúng ta không nên nghĩ cái chuyện xấu đối với người khác!

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên